

N°. 11. Rigsdagstidende. 1853.

Forhandlingerne paa den forenede Rigsdag.

Tredie Samling.

Femte Møde.

Tredagen den 24de Juni.

Forhandlingsprotocollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Formanden: Jeg har den Ære at meddele den ærede Rigsdag, at siden sidste Møde har det behaget Hs. Excellence Udenrigsministeren at indrømme, at de 11 senest modtagne Depescher, som have ligget til Rigsdagens Afbenyttelse under Secretairernes Tilsyn, maatte blive trykte, og da jeg har troet, at det vilde interessere Rigsdagens Medlemmer at komme i Besiddelse af dem, har jeg foranstaltet dem trykte og ladet dem omdele paa DeHerrers Pladser. Jeg behøver neppe at tilføie, at, da de, som der allerede staaer paa Titelbladet, ere trykte som Manuscript for Rigsdagen, egne de sig ikke til Offentliggjørelse.

Dagsordenen for dette Møde er 3die Behandling af det kongelige Budskab angaaende Thronfølgen af 4de October forrige Aar, saaledes som det er fornyet den 13de Juni dette Aar. Der er ikke stillet noget Ændringsforslag eller Forslag til Forandring i Affattelsen deraf, og Gjenstanden for Forhandlingerne idag vil altsaa blive det Forslag, som blev vedtaget ved 2den Behandling, hvilket jeg har tilladt mig at lade trykke og omdele paa DeHerrers Pladser. Jeg skal derfor tillade mig at sætte dette til endelig Forhandling og Afstemning og aabne Discussionen derover, forsaavidt Nogen maatte ønske Ordet.

B. Scholer: Hvor inderligt jeg end med det ærede Ministerium længes efter at see Monarchiets forskjellige Lande forenede til et velordnet Hele ved en Fællesforsatning, saa

var det mig dog ikke muligt at indsee Nødvendigheden eller Nyttigheden af at ophæve Kongelovens Arvesølge for at komme til dette Resultat, og hvormeget end den høitagtede Udenrigsministers smukke og noble Afsærd, siden vi sidst vare samlede her, forøger min Bedrøvelse over ikke at kunne samstemme med Hs. Majestæts Regjering i det for vort fælles Fædrelands Vel saa vigtige og, jeg tør vel sige, skjæbnesvangre Anliggende, saa er det mig dog endnu i dette Dieblif ikke muligt at give mit Samtykke til Ophævelsen af Kongelovens Arvesølge. Det kommer deraf, at jeg i mange Aar har betragtet den bestaaende Arvesølge som det sikreste Værn imod de statsopløsende Bestræbelser, som det sikreste Værn saavel imod Gottorpernes som Augustenborgernes Prætentioner. Det kan nu vel gjerne være, at det forholder sig saaledes, som den nuværende høitagtede Premierminister uttrede i forrige Samling, at jeg ikke forstaaer mig paa disse Forhold; jeg vil gjerne indrømme min Borneerthed i denne Henseende, idet jeg kan trøste mig med, at jeg ikke er synderlig mere borneert end Frederik IV var, da han til Trods for sin Allieredes Intrigue, hvoraf Frankrig nær havde ladet sig lede, og skjøndt England søgte at skyde Sagen fra sig, dog for sin kongelige Æres Skyld satte det igjennem, at Kongelovens Arvesølge blev gjort gjældende i Slesvig; og at det forekommer mig, at jeg ikke er synderlig mere borneert end Frederik VI var i 1806, og end Kong Christian VIII, ikke mere borneert end en af vore dygtigste Jurister var i 1844, og Østifternes Stændermand, da de alle paa Een nær bade Kongen om ved en Statsact at gjøre den gjældende. Det kan vel derfor ikke undre Nogen, at jeg har vedblevet at haabe, indtil den ellevte Time, at de euro-